

בד א ב טוש"ע א"ח סי'
קא סעיף ד וע"ש:

תוספות שאני

בכל התורה בכל לשון
התורה פ"ה כן קריאת
המורה ולי' מפרמיה א'
אפשר להיות דאן חיוב
למרבין ותקנת עורא.
לכל מ' ד' בת הפרשנות
ששירות לקרות בנן
ופרשת זכור ⁽⁶⁾
פרשת חרופה והני מפרש
מכנת' דרבינ' לקרות
(7) אשקא הקדש אן ליכא קדש
דמריב להו לקרות
בכל לשון ג' זה
פרשת לקרות ומהי דף
יז. שאן מלאכי השרת
מכירין קדש ארמי. י"מ
אשק' שבת מפרמין בו
אבל אינן חוששין בו
אין נראה מאן דמשמע
במקומו דאן מכירין בו
ברכת המזון דמכיל
ואכל וישבעת ורבי ח' ד'
וה' אשק' אן ליכא קדש
הקדש חתי' יניבעי לשון
המקדש אבל ע"כ שנוע
הנדרות ר' מנא לן דא' לא
דמכיר אשק' איכא למימר
דמכיר ורמא שדבעת ר'
גרוימ' והר עיבל שהיא
בשלושן הקדש. ל"ה. ר'
אשק' מכשט שדבעת לר'
בבעל הית דמכיל וברכת
ואת וריבוא ור'
לרבות אן על הית;
וה' אשק' אן ליכא קדש

(א) אולי ז"ל ופרשת פרה
אדומה ועי' צר"ש צרכות
צר"פ היה קורא.
(ב) אולי ז"ל אי ליכא קרא
דקמרבי להו היה מומר
לקריות בכל לשון.

בל התורה בורה בב' לשון נאמרה. פי"ח הא פשיטא דנשעת מ"מ יתנו למשה בלשון קודש ומהיזא דקאמר הכ' (א) היינו אס יתנה להעמיקה בלשון אחר או לא ומהיזא דשמע דלמ"ד לא יתנה להעמיקה בלשון אחר לא יתנה לקרוא כמ' כן בלשון אחר דמי שיהי קורא אותה בלשון פרסי ודיא כחיה

נאמרה דאי סלקא
נאמרה והיו דכתב
משום דכתב שמע
התורה כולה בלשון
קא דעתך בכל לשון
לי איצטריך משום
רחמי היא כל היכי
ל לשון⁶ והאמר רב
ל אדם צרכיו בלשון
מן כל השואל צרכיו
בי השרת נזקקין לו
מכירין בלשון ארמי
א בצבור ואין מלאכי
ארמי והתניא⁷ יוחנן
קדש הקדשים
דאזלו לאגחא קרבא
זה בשמעון הצדיק
קדש הקדשים שהוא
אמר שנאה לאייתאה
לגם ובטלו גזירותיו
גו ובלשון ארמי היה
קול שאני דלאשמועי
גבריאל הוה דאמר
מדו שבעים לשון:
אכלת ושבעת וברכת
לשון שאתה מברך:
ב⁸ אנפש כי תחטא

לשון שהיא שומעת:
א ⁷ תחטא תחטא
נורים וחליצה כו' עד
הלך הוא אומר ⁴ וענו
לן בלשון הקודש אף
ב הכא קול רם וכתוב
קודש אף כאן בלשון
ברדי ליה מיבעי להו
ה ככה לא משמע להו
ורבי

דפרקין דאמר התם וברכת כדי שיהא יודע למי מצדך ונמשמע צפרק
א דומיא דבנימין רעיא כך ריפתא בחר דכרך אמר צריך רחמנא
להיך דכתיב גבי יודי ונמשע לא יליף דללא דמי להאי דהכא כתיב את
ה ולהכי אינטיריך גזירה שוה דלאמירה אמירה **שבונית** העדות
להכי כתיב ושמעה דמשמע בכל לשון שחיה שומעה מכלל כתיב
אמירה דומיא דשבעה הר גריזים וחר עשיל שחוי בלשון הקודש
וטור דכתיב בה בשבעת האלה להכי אית לך למימר אי לאו דכתיב
א תחטא תחטא נראה דהא גזירה שוה לאו דוקא נקט לה הכא
חטא הוא משמע טפי דכלל לשון דהוה ילפינן מעילה מעילה מסוטה
עוב מדבר נקט לה ממי הכא **ועניית** ואמרת ודלהו הוא אומר
ית לפני ה' אלהיך ומידיו מעשר דהא מדדמי ליה ילפינן ואם תאמר
מהדר דנין ענייה ואמירה מענייה ואמירה ואין דנין ענייה גרידתא
ק' קורא. אכן לומר דהרבה נילף קול קול מעשה הפקדון
ק' יהודה מבזה ביה. לא ידענא אי דריש ר' יהודה מזה ככה דכל
מי כה ככה וממילא הוי לשון קודש נמי עיכוצא דפרשה נאמרה בלשון
א כר' עקיבא דתרווייהו מודו דקריאה לא מעכבא ולא פליגי אלא
עקיבא לא מעכבא מעשה באים עני' וואם אית לך למימר דרבי
בב גס הוא סברא תמורה שאם לא קראה כלל אינו מעכב ואם קראה
ופליגי אחנא דמתניתין צפרק מלות חלילה (שם דף קד:) דקא סבר
בעלמא כגון צפרק רבי אלעזר דמילה (שם דף קה:) דקא פלוגתא

(א) **לֵאמֹר קִסְבֵּר רַבִּי**. מְדַאֲרִיטְרִיךְ קָרָא שְׂתֵּהָא קְרִיאת שְׁמַע כְּכַתְּבָהּ: **עַל**
הַסּוּרָה כָּל לֵשׁוֹן נֶאֱמָרָה. לְקִרְיַת בְּנֵי הַכְּנַסָּת: **מִשּׁוּם דְּכִסִּיב**
שְׁמַע. אֲדַאֲרִיטְרִיךְ וְהִוּוּ לֹא מְדַרְשִׁי לְקִרְיַת שְׁמַע כָּל לֵשׁוֹן אֵלֶּה לְהַשְׁמִיעַ
 לְאֻזְנוֹ: **עַפְלָה**. דְּקִתְּנִי מִתְּנִי כָּל לֵשׁוֹן לֹא כְּרִיךְ קָרָא דִּיהָ רַחֲמֵי
 מִיָּהוּ וְהִוּוּ אֲרֵי הַסּוּרָה רִדְדָה כְּלָלִי
 לְעֻלְמִי: **יְחִיד**. לִשְׁנֵי סִימְיָעוֹהוּ מִלְּאֲכִי

השרת. * ציבור לא זריכי להו דכתיב (איוב לו) הן אל כביר לא ימאס אינו מואס בתפלתן של רבים: ונחו עוליא דאזלו לאנחא קרבא בנאטוכיא. שהלכו פרחי כהונה בני בית השמונאי להלחם עם יוונים לפניו יום הכפורים ונלחמו ביום הכפורים ושמע ויזקן צת קול כשהיה עובד עבודת יום הכפורים: עצידיסא. חיל. לשון העבד את חילו עבודה גדולה (יחזקאל כט) גסקלגס. שם מלך יון: שאני * צת קול. אותה מידה הממונה על כך יודעת שבעשים לשנות מפני שעשויה להשמיע והיא משתלחת לכל הלשונות פעמים לזה ופעמים לזה דאמר מר. לקמן בצרכא (דף לו): ולמדו. ליוסף שבעים לשונות: ה"ג צרכס המזון דכתיב וצרכס. ולא גרסינן מנגל דלא בעיא קרא דמהיכא יתיי בדעינן לשון קודש: בכל לשון שהיה מצדיק. לא קבע לו הכתוב לשון: שבעים העדות מנגל. דאי לא כתב קרא איכא למימר לדעינן דומיא דשבעת הר גריזים וסר עיביל שהוא בלשון הקודש: ושמעא. מדלחא כתיב והשביעוהו באלה: יעננו בקול צמתן תורה ובלשון הקודש יתנה: לזכר שהוא מעשה מעבד. זה כגון חליה ורקיקה דככהי' ששמע עירובא דאסור לשנות וסמכו ליעשה לומר שהמעשה מעבד: ורבי

משבועת העדות: ואלו נאמרין בלשון הקודש מקרא ב
מקרא ביכורים כיצד³ וענית ואמרת לפני ה' אלהיך
הלוים ואמרו אל כל איש ישראל מה ענייה האמורה ל
כאן בלה"ק ולוים גופייהו מגלן אתיא קול ממשח כח
התם⁵ משה ידבר והאלהים יענו בקול מה לחלן בלשון
הקודש: חליצה כיצד וכו': ורבנן האי ככה מאי
(ג) לדבר שהוא מעשה מעכב ור' יהודה מכה ככה * ורבנן

[illegible]

(א) שבת יב, ב) [חוספחא
פ"ג, ג) [לקמן לו: א]
(ד) [שפועות לד, כריתות ט, א]
(ה) [יבמות קד: א] (ו) [ש"י
לעמ' הקודם, א] (ז) [דברים
ח) [צרכות, א] (ט) [דברים
כה, י] (י) גר רש"א ו"ל דנין
ובר' ע"ש, ב) (כ) ג"א וא"ל לומר

תורה אור השלם

1. ואכלת ושבעת
וירבת את ה' אלהיך על
הארץ והשבע אשר נתן
לך;
דברים ה' א
2. ונפש כי תלחץ
ושמעה קול אלהיך
עד ואראה את עני אדם
לוא יגיד ונפש אדם:
ויקרא ה' א
3. ונעית וירבה לפני ה'
והשבע אמר בל אבי
וירד מצרימה ויגר שם
במנוח מעט יודי שם לגר
גדול עצום ורבי:
4. ונענו אלהים ואמרו אל ה'
כל אשר ישאלך קול
רבי;
דברים כו ה'
5. ויהי ידו של השופר
הולך וזקוק מאוד משה
דבור: והאלהים יענו
בסוד:
שמות יט ה'

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כל וכו'
דקאמר הכא בכל לשון
היינו אם:

גליון הש"ס

גמ' וריבנן בת בבא לא
משמע להו. עיין לקמן דף
לח ע"א תד"ה ור"א:
רש"י ד"ה יחיד וכו' צבור
לא צריכי להו. עיין בספר
בני כהונה ח"צ בית אבות
דף ל ע"א: ד"ה שאני בת
קול. ע' סנהדרין דף יא
ע"א תד"ה בת קול
ובתוי"ט פט"ו מ"ו
לדינמות:

מוסף רש"י

כל התורה בכל לשון
נאמרה. לקרותה בכל
לשון ולכן אנשינו בקרים
שמע והיו (תגילה י"ז).
אנשי טרייר. והיו
משום דכתיב שמע.
לזה מדרוש שמע בכל לשון
שאמה שומע כנען (ברכות
ע"ב. תגילה).
כל מילי דרמי
עליה דאנש קרי ליה
עבדתא, ואינו אלא אנש
מלחמה ואחרינ (שבת
מס'.)